

מרכז ברונפמן לחינוך יהודי
Centre Bronfman de l'éducation juive
Bronfman Jewish Education Centre

Bible Contest Cycle C חידון התנ"ך ג

Grades 9-11: Jewish Day Schools
כיתות ט-י"א: בתי-ספר יהודיים

PART 3

Created with Sefaria
English: JPS, 1985
Hebrew: Tanach with Ta'amei Hamikra

Study Pack #3
Grade 9-11
Cycle "C"

Isaiah 5	ישעיהו ה'
(1) Let me sing for my beloved A song of my lover about his vineyard. My beloved had a vineyard On a fruitful hill.	(א) אָשִׁירָה נָא לְיַדַי שִׁירַת דָּוִד לְכַרְמֹו כְּרֵם הָיָה לְיַדַי בְּקִירוֹ בְּוֶשְׁמֹו:
(2) He broke the ground, cleared it of stones, And planted it with choice vines. He built a watchtower inside it, He even hewed a wine press in it; For he hoped it would yield grapes. Instead, it yielded wild grapes.	(ב) וַיַּעֲנֶקְהוּ וַיִּסְקְלֵהוּ וַיִּטְעֵהוּ שִׂרְק וַיִּבֶן מִגְדָּל בְּתוֹכֹו וְגַם־יִקַּב חָצֵב בּוֹ וַיִּקְו לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעַשׂ בְּאֲשִׁים:
(3) "Now, then, Dwellers of Jerusalem And citizenry of Judah, You be the judges Between Me and My vineyard:	(ג) וַעֲתָה יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם וְאִישׁ יְהוּדָה שְׁפֹטוּ־נָא בֵינִי וּבֵין כְּרָמִי:
(4) What more could have been done for My vineyard That I failed to do in it? Why, when I hoped it would yield grapes, Did it yield wild grapes?	(ד) מַה־לַּעֲשׂוֹת עוֹד לְכַרְמִי וְלֹא עָשִׂיתִי בּוֹ מִדּוּעַ קִנִּיתִי לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעַשׂ בְּאֲשִׁים:
(5) "Now I am going to tell you What I will do to My vineyard: I will remove its hedge, That it may be ravaged; I will break down its wall, That it may be trampled.	(ה) וַעֲתָה אֹדִיעָה־נָא אֶתְכֶם אֶת אֲשֶׁר־אֲנִי עֹשֶׂה לְכַרְמִי הִסֵּר מְשׁוֹפְתוֹ וְהָיָה לְבָעֵר פְּרִז־וְגִדְרוֹ וְהָיָה לְמֶרְמָס:
(6) And I will make it a desolation; It shall not be pruned or hoed, And it shall be overgrown with briars and thistles. And I will command the clouds To drop no rain on it."	(ו) וְאֲשִׁיתָהּ בְּתֵה לֹא יִזְמַר וְלֹא יַעֲזֹר וְעָלָה שְׁמִיר וְאִשִּׁית וְעַל הָעֵבִים אֲצַוָּה מִהַמְטִיר עָלָיו מָטָר:
(7) For the vineyard of GOD of Hosts Is the House of Israel, And the seedlings he lovingly tended Is the citizenry of Judah. And [God] hoped for justice, But behold, injustice; For equity, But	(ז) כִּי כְרֵם יְהוָה צְבָאוֹת בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְאִישׁ יְהוּדָה נָטַע שְׁעִשׂוּעָיו וַיִּקְו לְמִשְׁפָּט וְהָיָה מִשְׁפָּח לְצַדִּיקָה וְהָיָה צַעֲקָה: {פ}

behold, iniquity!

(8) Ah, Those who add house to house
And join field to field, Till there is room
for none but you To dwell in the land!

(9) In my hearing [said] GOD of Hosts:
Surely, great houses Shall lie forlorn,
Spacious and splendid ones Without
occupants.

(10) For ten acres of vineyard Shall yield
just one *bath*, And a field sown with a
homer of seed Shall yield a mere *ephah*.

(11) Ah, Those who chase liquor From
early in the morning, And till late in the
evening Are inflamed by wine!

(12) Who, at their banquets, Have lyre
and lute, Timbrel, flute, and wine; But
who never give a thought To the divine
plan, And take no note Of GOD's design.

(13) Assuredly, My people will suffer
exile For not giving heed, Its multitude
victims of hunger And its masses
parched with thirst.

(14) Assuredly, Sheol has opened wide
its gullet And parted its jaws in a
measureless gape; And down into it
shall go, That splendor and tumult,
That din and revelry.

(15) Yea, human is bowed, And mortal
brought low; Brought low is the pride of
the haughty.

(16) And GOD of Hosts is exalted by
judgment, The Holy God proved holy by
retribution.

(17) Then lambs shall graze As in their
meadows, And strangers shall feed On
the ruins of the stout.

(ח) הוֹי מַגִּיעֵי בַיִת בְּבֵית שְׂדֵה בְשֵׂדֵה יִקְרִיבוּ עַד
אָפֶס מְקוֹם וְהוֹשְׁבֹתֶם לְבַדְכֶם בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:

(ט) בְּאָזְנִי יְהוָה צְבָאוֹת אִם-לֹא בְתִים רַבִּים לְשִׁמָּה
יְהִיו גְּדֹלִים וְטוֹבִים מֵאִין יוֹשֵׁב:

(י) כִּי עֲשִׂרֶת צִמְדֵי-כָרֶם יַעֲשׂוּ בֵּית אֶחָת וְזֵרַע חֶמֶר
יַעֲשֶׂה אֵיפָה: {ס}

(יא) הוֹי מִשְׁכִּימֵי בְּבֹקֶר שִׁכְרָה יִרְדְּפוּ מֵאַתְרֵי בְּנֹשֶׁף
גִּזְוֹן יִדְלִיקֵם:

(יב) וְהִנֵּה כְנֹזֶר וְנֹבֵל תֶּף וְחֻלְלִל וְגִזְוֹן מִשְׁתִּיהֶם וְאֵת
פְּעֵל יְהוָה לֹא יִבְיטוּ וּמַעֲשֵׂה נִדְיוֹ לֹא רָאוּ:

(יג) לָכוּ גְלָה עַמִּי מִבְּלִי-דַעַת וּכְבוֹדוֹ מִתֵּי רֹעֵב
וְהַמוֹנוֹ צִתָּה צָמָא:

(יד) לָכוּ הִרְחִיבָה שְׂאוֹל נִפְשָׁה וּפְעָרָה פִּיהָ
לְבִלִי-חֶק וְיִרַד הַדְרָה וְהַמוֹנָה וּשְׂאוֹנָה וְעֵלְזוֹ בָּהּ:

(טו) וַיִּשָׁח אָדָם וַיִּשְׁפַּל-אִישׁ וְעֵינָי גְּבוּהִים
תִּשְׁפָּלְנָה:

(טז) וַיִּגְבָּה יְהוָה צְבָאוֹת בְּמִשְׁפָּט וְהֵאֵל הַקְּדוֹשׁ
וַיִּקְדָּשׁ בְּצִדְקָה:

(יז) וְרָעוּ כֶבֶשִׂים כְּדֹבָרָם וְחֹרְבוֹת מִחִים גָּרִים
יֵאָכְלוּ: {ס}

(18) Ah, Those who haul sin with cords of falsehood And iniquity as with cart ropes!

(19) Who say, “Let [God] speed, let God’s purpose be hastened, If we are to give thought; Let the plans of the Holy One of Israel Be quickly fulfilled, If we are to give heed.”

(20) Ah, Those who call evil good And good evil; Who present darkness as light And light as darkness; Who present bitter as sweet And sweet as bitter!

(21) Ah, Those who are so wise— In their own opinion; So clever— In their own judgment!

(22) Ah, Those who are so doughty— As drinkers of wine, And so valiant— As mixers of drink!

(23) Who vindicate the one who is in the wrong In return for a bribe, And withhold vindication From those who are in the right.

(24) Assuredly, As straw is consumed by a tongue of fire And hay shrivels as it burns, Their stock shall become like rot, And their buds shall blow away like dust. For they have rejected the instruction of GOD of Hosts, Spurned the word of the Holy One of Israel.

(25) That is why GOD ’s anger was roused Against this covenanted people, Why God’s arm was stretched out against it And struck it, So that the mountains quaked, And its corpses lay Like refuse in the streets. Yet God’s anger has not turned back, And a divine

(יח) הוֹי מְשִׁיבֵי הָעֶזְרָא בְּחַבְלֵי הַשָּׂוִא וְכַעֲבוֹת הַעֲגָלָה
חֲטָאָה:

(יט) הָאֱמֹרִים יִמְהָרוּ וְיַחְיֶשֶׁה מֵעֲשֵׂהוּ לְמַעַן נִרְאָה
וְתִקְרַב וְתִבְוֹאֶה עֲצַת קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וְנִדְעָה: {פ}

(כ) הוֹי הָאֱמֹרִים לָרַע טוֹב וְלְטוֹב רָע שְׂמִים חֲשָׂה
לְאוֹר וְאוֹר לְחֹשֶׁךְ שְׂמִים מֵר לְמִתּוֹק וּמִתּוֹק לְמֵר:
{ס}

(כא) הוֹי חֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם וְנִגְדָּד פְּנֵיהֶם נְבִיִּים: {ס}

(כב) הוֹי גְבוּרִים לְשִׁתּוֹת יַיִן וְאֲנָשֵׁי־חֵיל לְמִסָּה
שִׁקָּר:

(כג) מִצְדִּיקֵי רָשָׁע עֲקָב שָׁחַד וְצַדִּיקַת צַדִּיקִים יִסִּירוּ
מִמֶּנּוּ: {פ}

(כד) לָכוֹן כָּאֵלֶּל קָשׁ לְשׁוֹן אֵשׁ וְחֹשֶׁשׁ לְהִבָּה יִרְפָּה
שְׂרָשֶׁם כַּמֶּקֶה יִהְיֶה וּפְרָחֶם כַּאֲבָק יַעֲלֶה כִּי מֵאֲסוּ אֶת
תּוֹרַת יְהוָה צְבָאוֹת וְאֶת אִמְרַת קְדוֹשׁ־יִשְׂרָאֵל נֶאֱצְוּ:

(כה) עַל־כֵּן חָרָה אַף־יְהוָה בְּעַמּוֹ וַיִּט יָדוֹ עֲלֵיו
וַיִּפְּהוּ וַיִּרְגְּזוּ הַהָרִים וְתִהְיֶי נְבִלָתָם פְּסוּחָה בְּקִרְבּוֹ
חִיצוֹת בְּכָל־זֹאת לֹא־שָׁב אָפוֹ וְעוֹד יָדוֹ נִטְוִיָּה:

arm is outstretched still.

(26) [God] will raise an ensign to a nation afar, Whistle to one at the end of the earth. There it comes with lightning speed!

(27) In its ranks, none is weary or stumbles, They never sleep or slumber; The belts on their waists do not come loose, Nor do the thongs of their sandals break.

(28) Their arrows are sharpened, And all their bows are drawn. Their horses' hoofs are like flint, Their chariot wheels like the whirlwind.

(29) Their roaring is like a lion's, They roar like the great beasts; When they growl and seize a prey, They carry it off and none can recover it.

(30) But in that day, a roaring shall resound over My people like that of the sea; and then they shall look below and, behold, Distressing darkness, with light; Darkness, in its lowering clouds.

Isaiah 6

(1) In the year that King Uzziah died, I beheld my Sovereign seated on a high and lofty throne; and the skirts of God's robe filled the temple.

(2) Seraphs stood in attendance, each with six wings—two covering the face, two covering the body, and two to fly with.

(כו) וְנִשְׂא־נֶסֶם לְגוֹיִם מֵרְחֹק וְשָׂרַק לּוֹ מִקְצֵה הָאָרֶץ
וְהִנֵּה מְהֵרָה קָל יָבוֹא:

(כז) אֵין-עֵיף וְאֵין-כּוֹשֵׁל בּוֹ לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן וְלֹא
נִפְתַּח אַזְנוֹר חֲלָצָיו וְלֹא נִתַּק שָׁרוֹף נִעְלָיו:

(כח) אֲשֶׁר חֲצָיו שְׁנוּנִים וְכָל-קִשְׁתֵּיהֶם דְּרָכוֹת
פְּרָסוֹת סוֹסָיו כַּצָּר נִחְשְׁבוּ וּגְלָגְלוּ כְּסוּפָה:

(כט) שָׂאָגָה לוֹ כְּלִבְיָא (ושאג) [וישאג] כְּכַפְּיָרִים
וַיִּנְהָם וַיֵּאחֲזוּ טֹרֵף וַיִּפְלִיט וַאֲיִן מַצִּיל:

(ל) וַיִּנְהָם עָלָיו בַּיּוֹם הַהוּא כְּנִהַמְתִּים וַנִּבְטַט לְאָרֶץ
וְהִנֵּה-חֹשֶׁךְ צָר וְאוֹר חֹשֶׁךְ בְּעָרִיפֶיהָ: {פ}

ישעיהו ו'

(א) בַּשְּׁנַת-מוֹת הַמֶּלֶךְ עֲזַרְיָהוּ וְאַרְצָה אֶת-אֲדֹנָי יֵשֵׁב
עַל-כִּסֵּא רָם וְנִשְׂא וְשׁוֹלָיו מְלֵאִים אֶת-הַהֵיכָל:

(ב) שָׂרְפִים עֹמְדִים | מִמַּעַל לּוֹ יָשַׁב כְּנַפְיָם יָשַׁב
כְּנַפְיָם לְאַחַד בְּשֵׁתֵימָם | יְכַסֶּה פָּנָיו וּבִשְׁתֵימָם יְכַסֶּה
רַגְלָיו וּבִשְׁתֵימָם יַעֲוֹף:

(3) And one would call to the other,
 “Holy, holy, holy! GOD of Hosts—
 Whose presence fills all the earth!”
 (4) The doorposts would shake at the
 sound of the one who called, and the
 House kept filling with smoke.
 (5) I cried, “Woe is me; I am lost! For I
 am a man of impure lips And I live
 among a people Of impure lips; Yet my
 own eyes have beheld The Sovereign
 GOD of Hosts.”
 (6) Then one of the seraphs—who had
 taken a live coal from the altar with a
 pair of tongs—flew over to me,
 (7) touched it to my lips, and declared,
 “Now that this has touched your lips,
 Your guilt shall depart And your sin be
 purged away.”
 (8) Then I heard the voice of my
 Sovereign saying, “Whom shall I send?
 Who will go for us?” And I said, “Here
 am I; send me.”
 (9) And [God] said, “Go, say to that
 people: ‘Hear, indeed, but do not
 understand; See, indeed, but do not
 grasp.’
 (10) Dull that people’s mind, Stop its
 ears, And seal its eyes— Lest, seeing
 with its eyes And hearing with its ears,
 It also grasp with its mind, And repent
 and save itself.”
 (11) I asked, “How long, my Sovereign?”
 And [God] replied: “Till towns lie waste
 without inhabitants And houses
 without people, And the ground lies
 waste and desolate—

(ג) וְקָרָא זֶה אֶל-זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ
 יְהוָה צְבָאוֹת מְלֵא כָל-הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

(ד) וַיִּנְעוּ אַמּוֹת הַסְּפִיִּים מִקּוֹל הַקּוֹרֵא וְהַבַּיִת יִמְלֵא
 עָשָׁן:

(ה) וָאָמַר אֲוִי-לִי כִי-נִדְמִיתִי כִי אִישׁ טְמֵא-שִׁפְתַיִם
 אָנֹכִי וּבְתוֹךְ עַם-טְמֵא שִׁפְתַיִם אָנֹכִי יוֹשֵׁב כִּי
 אֶת-הַמֶּלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת רָאוּ עֵינָי:

(ו) וַיָּעֹף אֵלַי אֶחָד מִן-הַשְּׂרָפִים וּבְיָדוֹ רַצְפָּה
 בְּמַלְקוֹתַיִם לָקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ:

(ז) וַיִּגַע עַל-פִּי וַיֹּאמֶר הִנֵּה נִגַע זֶה עַל-שִׁפְתֶיךָ וְסָר
 עוֹנֶיךָ וְחַטָּאתֶךָ תִּכַּפֵּר:

(ח) וְאֶשְׁמַע אֶת-קוֹל אֲדֹנָי אֹמֵר אֶת-מִי אֲשַׁלַּח וּמִי
 יֵלֶךְ-לָנוּ וְאָמַר הִנְנִי שְׁלֹחֲנִי:

(ט) וַיֹּאמֶר לֹד וְאֶמְרַתְּ לָעָם הַזֶּה שְׁמָעוּ שְׂמוֹעַ
 וְאַל-תִּבְיִנוּ וּרְאוּ רְאוּ וְאַל-תִּדְעוּ:

(י) הַשְּׁמֹן לִב-הָעָם הַזֶּה וְאַזְנֵי הַכֶּבֶד וְעֵינָיו הַשֶּׁעַר
 פְּנֵי-יְרֵאָה בְּעֵינָיו וּבְאַזְנֵי יִשְׁמָע וּלְכָבוּ יִבִּין וְשָׁב
 וּרְפָא לוֹ:

(יא) וָאָמַר עַד-מַתִּי אֲדַגֵּי וַיֹּאמֶר עַד אֲשֶׁר אֶם-שָׂאוּ
 עָרִים מֵאֵין יוֹשֵׁב וּבָתַיִם מֵאֵין אָדָם וְהָאֲדָמָה תִּשָּׁאָה
 שְׂמָמָה:

(12) For GOD will banish the population— And deserted sites are many In the midst of the land.

(13) “But while a tenth part yet remains in it, it shall repent. It shall be ravaged like the terebinth and the oak, of which stumps are left even when they are felled: its stump shall be a holy seed.”

Isaiah 11

(1) But a shoot shall grow out of the stump of Jesse, A twig shall sprout from his stock.

(2) The spirit of GOD shall alight upon him: A spirit of wisdom and insight, A spirit of counsel and valor, A spirit of devotion and reverence for GOD.

(3) He shall sense the truth by his reverence for GOD: He shall not judge by what his eyes behold, Nor decide by what his ears perceive.

(4) Thus he shall judge the poor with equity And decide with justice for the lowly of the land. He shall strike down a land with the rod of his mouth And slay the wicked with the breath of his lips.

(5) Justice shall be the girdle of his loins, And faithfulness the girdle of his waist.

(6) The wolf shall dwell with the lamb, The leopard lie down with the kid; The calf, the beast of prey, and the fatling together, With a little child to herd them.

(7) The cow and the bear shall graze, Their young shall lie down together; And the lion, like the ox, shall eat straw.

(יב) ורחק יהנה את־האדם ורבה העזובה בקרב הארץ:

(יג) ועוד בה עשריה ושבה והיתה לבער כאלה וכאלון אשר בשלכת מצבת כם זרע קדש מצבתה: {פ}

ישעיהו י"א

(א) ויצא חטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה:

(ב) ונתה עליו רוח יהנה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהנה:

(ג) והריחו ביראת יהנה ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח:

(ד) ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לענוי־אָרץ והפה־אָרץ בשבט פיו ובכרוח שפתיו ימית רשע:

(ה) ונתה צדק אזור מתגיו והאמונה אזור חלציו:

(ו) וגר זאב עם־כֶּבֶשׂ ונמר עם־גְּדִי רבץ ועגל וכפיר ומריא יחדו ונער קטן נהג בהם:

(ז) ופרה ודב תרעינה יחדו ירצו ילדיה וארה כבקר יאכל־תבן:

(8) A babe shall play Over a viper's hole,
And an infant pass its hand Over an
adder's den.

(9) In all of My sacred mount Nothing
evil or vile shall be done; For the land
shall be filled with devotion to GOD As
water covers the sea.

(10) In that day, The stock of Jesse that
has remained standing Shall become a
standard to peoples— Nations shall
seek his counsel And his abode shall be
honored.

(11) In that day, my Sovereign will apply
a divine hand again to redeeming the
other part of this people from
Assyria—as also from Egypt, Pathros,
Cush, Elam, Shinar, Hamath, and the
coastlands.

(12) [God] will hold up a signal to the
nations And assemble the banished of
Israel, And gather the dispersed of
Judah From the four corners of the
earth.

(13) Then Ephraim's envy shall cease
And Judah's harassment shall end;
Ephraim shall not envy Judah, And
Judah shall not harass Ephraim.

(14) They shall pounce on the back of
Philistia to the west, And together
plunder the peoples of the east; Edom
and Moab shall be subject to them And
the children of Ammon shall obey them.

(15) GOD will dry up the tongue of the
Egyptian sea—and will raise a hand
over the Euphrates with a mighty wind
and break it into seven wadis, so that it
can be trodden dry-shod.

(ח) וְשַׁעַשַׁע יִנְגַק עַל-חַר פֶּתֶן וְעַל מְאוֹרַת צִפְעוֹנָי
גִּמּוּל יָדוֹ הָהָה:

(ט) לֹא-יֵרָעוּ וְלֹא-יִשְׁחִיתוּ בְּכָל-הָהָר קְדוֹשָׁי
כִּי-מִלְאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת-יְהוָה כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים:
{ס}

(י) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא שְׂרֵשׁ יִשְׂרָאֵל עִמָּד לְגִם
עַמִּים אֲלָיו גּוֹיִם יִדְרָשׁוּ וְהָיְתָה מִנְחָתוֹ כְּבוֹד: {פ}

(יא) וְהָיָה | בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדָנָי | שְׁנֵית יָדוֹ
לְקַנּוֹת אֶת-שָׂאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׁאַר מֵאֲשׁוּר וּמִמְצָרַיִם
וּמִפַּתְרוֹס וּמִפּוֹשׁ וּמֵעֵילָם וּמִשְׁנַעַר וּמִחַמַּת וּמֵאֲזִי
הַיָּם:

(יב) וַיָּשָׂא נֶס לְגוֹיִם וְאָסַף נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּפְצֹץ
יְהוּדָה קַבֵּץ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ:

(יג) וְסָרָה קִנְאֵת אֶפְרָיִם וְצַרְרֵי יְהוּדָה יִפְגְּרוּ
אֶפְרָיִם לֹא-יִקְנֹא אֶת-יְהוּדָה וְיְהוּדָה לֹא-יִצָּר
אֶת-אֶפְרָיִם:

(יד) וְעָפוּ בְּכַתְף פְּלִשְׁתִּים לָמָּה יִחַדּוּ יָבֹזוּ
אֶת-בְּנֵי-קָדָם אֲדוֹם וּמוֹאָב מִשְׁלֹחַ יָדָם וּבְגִי עַמּוֹן
מִשְׁמַעְתָּם:

(טו) וְהִחַרְרִים יְהוָה אֶת לְשׁוֹן יַם-מִצְרַיִם וְהִגִּיף יָדוֹ
עַל-הַנְּהָר בַּעֲיָם רוּחַו וְהִפָּהוּ לְשִׁבְעָה נַחְלִים וְהִדְרִיף
בְּנָעָלִים:

(16) Thus there shall be a highway for the other part of this people out of Assyria, such as there was for Israel when it left the land of Egypt.

Isaiah 35

(1) The arid desert shall be glad, The wilderness shall rejoice And shall blossom like a rose.

(2) It shall blossom abundantly, It shall also exult and shout. It shall receive the glory of Lebanon, The splendor of Carmel and Sharon. They shall behold the glory of GOD, The splendor of our God.

(3) Strengthen the hands that are slack; Make firm the tottering knees!

(4) Say to the anxious of heart, "Be strong, fear not; Behold your God! Requital is coming, The recompense of God— Who is indeed coming to give you triumph."

(5) Then the eyes of the blind shall be opened, And the ears of the deaf shall be unstopped.

(6) Then the lame shall leap like a deer, And the tongue of the dumb shall shout aloud; For waters shall burst forth in the desert, Streams in the wilderness.

(7) Torrid earth shall become a pool; Parched land, fountains of water; The home of jackals, a pasture; The abode [of ostriches], reeds and rushes.

(טז) והיתה מסלה לשאר עמו אשר ישאר מאשור
כאשר היתה לישראל ביום עלתו מארץ מצרים:

ישעיהו ל"ה

(א) ישועים מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח
כחבצלת:

(ב) פריח תפרח ותגל אף גילת ורנן כבוד הלכנו
נמולה הנר הכרמל והשרון תמה יראו כבוד-התנה
הנר אלהינו: {פ}

(ג) חזקו ידים רפות וברכים כשלות אמצו:

(ד) אמרו לנמהרי-לב חזקו אל-תגראו הנה
אלהיכם נקם יבוא גמול אלהים הוא יבוא וישעכם:

(ה) אז תפקחנה עיני עורים ואזני חרשים
תפתחנה:

(ו) אז ידלג באיל-פסח ותרון לשון אלים כיי-נבקעו
במדבר מים ונחלים בערבה:

(ז) והיה השרב לאגם וצמאון למפועי מים בנה
תנים רבצה חציר לקנה וגמא:

(8) And a highway shall appear there,
Which shall be called the Sacred Way.
No one impure shall pass along it, But it
shall be for them. No traveler, not even
fools, shall go astray.

(9) No lion shall be there, No ferocious
beast shall set foot on it— These shall
not be found there. But the redeemed
shall walk it;

(10) And GOD's ransomed shall return,
And come with shouting to Zion,
Crowned with joy everlasting. They
shall attain joy and gladness, While
sorrow and sighing flee.

Isaiah 40

(1) Comfort, oh comfort My people, Says
your God.

(2) Speak tenderly to Jerusalem, And
declare to her That her term of service is
over, That her iniquity is expiated; For
she has received at GOD's hand Double
for all her sins.

(3) A voice rings out: "Clear in the
desert A road for GOD! Level in the
wilderness A highway for our God!

(4) Let every valley be raised, Every hill
and mount made low. Let the rugged
ground become level And the ridges
become a plain.

(5) The Presence of GOD shall appear,
And all flesh, as one, shall behold— For
GOD has spoken."

(ח) וְהָיָה-שָׁם מַסְלֹל וְדָרֶךְ וְדָרֶךְ הַקִּדְשׁ יִקְרָא לָהּ
לֹא-יַעֲבֹרְנָה טָמֵא וְהוּא-לְמֹ הַלֵּךְ דָּרֶךְ וְאִוִּילִים לֹא
יִתְעוּ:

(ט) לֹא-יִהְיֶה שָׁם אַרְיֵה וּפְרִיץ חַיּוֹת בְּלִי-יַעֲלֶנָה לֹא
תִמְצָא שָׁם וְהָלְכוּ גְאוּלִּים:

(י) וּפְדוּיֵי יְהוָה יִשְׁבֹּנוּ וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִצָּה וְשִׂמְחָה
עוֹלָם עַל-רֵאשֵׁם שְׁשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂגוּ וְגִסּוֹ יִגֹּן
וְאִנְחָה: {ס}

ישעיהו מ'

(א) נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי יֹאמֶר אֱלֹהֵיכֶם:

(ב) דַּבְּרוּ עַל-לֵב יְרוּשָׁלַם וּקְרְאוּ אֵלֶיהָ כִּי מְלֹאָה
צָבָאָה כִּי נִרְצָה עֲוֹנָהּ כִּי לִקְחָהּ מִיַּד יְהוָה כַּפְלַיִם
בְּכָל-חַטָּאתֶיהָ: {ס}

(ג) קוֹל קוֹרֵא בְּמִדְבָּר פִּנּוּ דֶרֶךְ יְהוָה יִשְׁרוּ בְּעֵרְבָה
מַסְלָה לְאֵלֶיהֶנוּ:

(ד) כָּל-גֵּיא יִנְשָׂא וְכָל-הַר וְגִבְעָה יִשְׁפְּלוּ וְהָיָה
הָעֻקֵב לְמִישׁוֹר וְהָרְכָסִים לְבָקְעָה:

(ה) וְנִגְלָה כְבוֹד יְהוָה וְרָאוּ כָל-בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִי
יְהוָה דִּבֶּר: {פ}

(6) A voice rings out: “Proclaim!”
Another asks, “What shall I proclaim?”
“All flesh is grass, All its goodness like
flowers of the field:

(7) Grass withers, flowers fade When
GOD’s breath blows on them. Indeed,
people are but grass:

(8) Grass withers, flowers fade— But
the word of our God is always fulfilled!”

(9) Ascend a lofty mountain, O herald of
joy to Zion; Raise your voice with
power, O herald of joy to Jerusalem—
Raise it, have no fear; Announce to the
cities of Judah: Behold your God!

(10) Behold, my Sovereign GOD comes
in might— Whose arm wins triumph;
See, [God] has brought along the
reward, The recompense is in view.

(11) Like a shepherd who pastures the
flock, [God] gathers up the lambs And
carries them in the divine bosom, While
gently driving the mother sheep.

(12) Who measured the waters with a
hand’s hollow, And gauged the skies
with a span, And meted earth’s dust
with a measure, And weighed the
mountains with a scale And the hills
with a balance?

(13) Who has plumbed the mind of
GOD? Can anyone disclose God’s plan?

(14) Whom did [God] consult, and who
bestowed understanding, Providing
guidance in the way of right? Who
guided [God] in knowledge And made
known the path of wisdom?

(ו) קול אמר קרא ואמר מה אקרא כל-הבשר
חציר וכל-חסדו כצייץ השדה:

(ז) יבש חציר ונבל-צייץ כי רוח יהוה גשבה בו אבן
חציר העם:

(ח) יבש חציר ונבל צייץ ודבר-אלהינו יקום
לעולם: {ס}

(ט) על הר-גבה עלי-לך מבשרת ציון הרימי בכח
קולך מבשרת ירושקלם הרימלי אל-תיבאי אמרי
לערי יהודה הגה אלהיכם:

(י) הגה אדוני יהוה בתוק יבוא וזרעו משלה לו הגה
שכרו אתו ופעלתו לפגיו:

(יא) פרעה עדרו ירעה בזרעו יקבץ טלאים ובחיקו
ישא עלות ונהל: {ס}

(יב) מי-מדד בשעלו מים ושמים בזרת תפן וכל
בשולש עפר הארץ ושקל בפלס הרים וגבעות
במאזניים:

(יג) מי-תפן את-רוח יהוה ואיש עצתו יודיענו:

(יד) את-מי נועץ ויבינהו וילמדהו בארץ משפט
וילמדהו לעת ודבר תבונות יודיענו:

(15) The nations are but a drop in a bucket, Reckoned as dust on a balance;
The very coastlands are lifted like motes.

(16) Lebanon is not fuel enough, Nor its beasts enough for sacrifice.

(17) All nations are as naught in God's sight, Who accounts them as less than nothing.

(18) To whom, then, can you liken God, With what form can you make comparison?

(19) The idol? A woodworker shaped it, And a smith overlaid it with gold, Forging links of silver.

(20) As a gift, someone chooses the mulberry— A wood that does not rot— Then seeks a skillful woodworker To make a firm idol, That will not topple.

(21) Do you not know? Have you not heard? Have you not been told From the very first? Have you not discerned How the earth was founded?

(22) It is [God] who is enthroned above the vault of the earth, So that its inhabitants seem as grasshoppers; Who spread out the skies like gauze, Stretched them out like a tent to dwell in—

(23) Bringing potentates to naught, Making rulers of the earth as nothing.

(24) Hardly are they planted, Hardly are they sown, Hardly has their stem Taken root in earth, When [God] blows upon them and they dry up, And the storm bears them off like straw.

(טו) הן גוים כְּמַר מְדִלִי וְכַשְׁחֶק מֵאֲזַנִּים נִחְשְׁבוּ הֵן
אֵיִם כְּדָק יָטוּל:

(טז) וּלְבָנוֹן אֵין דֵּי בָעֵר וְחִיתוֹ אֵין דֵּי עוֹלָה: {פ}

(יז) כָּל־הַגּוֹיִם כְּאֵין נִגְדוּ מֵאָפֶס וְתֵהוּ נִחְשְׁבוּ־לוֹ:

(יח) וְאֵל־מִי תִדְמִינוּן אֵל וּמֵה־דָמוֹת תִּעְרְכוּ לוֹ:

(יט) הַפֶּסֶל נִסָּד חָרָשׁ וְצֹרֵף בְּזָהָב יִרְקַעְנוּ וְרַחֲקוֹת
כֶּסֶף צוֹרֵף:

(כ) הַמְסַכֵּן תְּרוּמָה עֵץ לֹא־יִרְקַב יִבְחַר חָרָשׁ חֲכָם
יִבְקֹשׁ־לוֹ לְהַכְיֵן פֶּסֶל לֹא יָמוּט: {ס}

(כא) הָלוֹא תִדְעוּ הָלוֹא תִשְׁמְעוּ הָלוֹא הִגַּד מְרֹאֵשׁ
לְכֶם הָלוֹא הִבְיַנּוּתְהֶם מוֹסְדוֹת הָאָרֶץ:

(כב) הֵישֵׁב עַל־חוּג הָאָרֶץ וַיִּשְׁבֶּיהָ כְּחַגְבִּים הַנוֹטֵה
כְּדָק שָׁמַיִם וַיִּמְתְּתֶם כְּאֵהָל לְשָׁבֶת:

(כג) הַנוֹתָן רוֹזְנִים לְאֵין שִׁפְטֵי אָרֶץ פִּתְהוּ עֲשֵׂה:

(כד) אֵף בִּלְ־נִטְעוּ אֵף בִּלְ־זָרְעוּ אֵף בִּלְ־שֹׁרֵשׁ
בְּאָרֶץ גִּזְעָם וְגַם־נִשֵּׂף בֵּהֶם וַיִּבְשׂוּ וְסַעְרָה כִּפְקֹשׁ
תִּשְׂאֵם: {ס}

(25) To whom, then, can you liken Me,
To whom can I be compared? —says the
Holy One.

(26) Lift high your eyes and see: Who
created these? The One who sends out
their host by count, Who calls them
each by name: Given such great might
and vast power, Not a single one fails to
appear.

(27) Why do you say, O Jacob, Why
declare, O Israel, “My way is hid from
GOD, My cause is ignored by my God”?

(28) Do you not know? Have you not
heard? The ETERNAL is God from of old,
Creator of the earth from end to end,
Who never grows faint or weary, Whose
wisdom cannot be fathomed—

(29) Who gives strength to the weary,
Fresh vigor to the spent.

(30) Youths may grow faint and weary,
And young men stumble and fall;

(31) But they who trust in GOD shall
renew their strength As eagles grow
new plumes: They shall run and not
grow weary, They shall march and not
grow faint.

Isaiah 44

(1) But hear, now, O Jacob My servant,
Israel whom I have chosen!

(2) Thus said GOD, your Maker, Your
Creator who has helped you since birth:
Fear not, My servant Jacob, Jeshurun
whom I have chosen,

(כה) וְאֵל־מִי תִדְמִינִי וְאִשְׁוֶה יֹאמֶר קְדוֹשׁ:

(כו) שְׂאוּ־מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי־בָרָא אֱלֹהִי
הַמוֹצֵיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם לְכֹלֵם בְּשֵׁם יְקֹרָא מְרֹב
אוֹנִים וְאִמְיָץ כַּח אִישׁ לֹא נֶעְדָּר: {ס}

(כז) לָמָּה תֹאמַר יַעֲקֹב וּתְדַבֵּר יִשְׂרָאֵל נִסְתָּרָה דַרְכֵי
מִיָּהוָה וּמֵאַלֹהֵי מִשְׁפָּטַי יַעֲבֹר:

(כח) הֲלוֹא יָדַעַת אִם־לֹא שָׁמַעַת אֱלֹהֵי עוֹלָם | הֲהִיָּה
בוֹרֵא קִצּוֹת הָאָרֶץ לֹא יֵיעָף וְלֹא יִיָּגַע אִין חֶקֶר
לְתַבּוּנָתוֹ:

(כט) נָתַן לַיָּעֵף כַּח וּלְאִין אוֹנִים עֲצָמָה יִרְבֶּה:

(ל) וַיַּעֲפוּ וַעֲרִים וַיִּגְעוּ וּבַחֹרִים כָּשׂוּל יִפְשְׁלוּ:

(לא) וְקוֹץ הִהְיָה יַחֲלִיפוּ כַח יַעֲלוּ אֶבֶר בְּנִשְׁגָּרִים
יִרְוּצוּ וְלֹא יִיָּגְעוּ יִלְכוּ וְלֹא יֵיעָפוּ: {ס}

ישעיהו מ"ד

(א) ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בתרתי בו:

(ב) כה־אמר יהוה עשׂה ויצרתי מִבֶּטֶן יַעֲרֹב
אל־תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וַיִּשְׂרֹן בְּתַרְתִּי בּוֹ:

(3) Even as I pour water on thirsty soil,
And rain upon dry ground, So will I
pour My spirit on your offspring, My
blessing upon your posterity.

(4) And they shall sprout like grass, Like
willows by watercourses.

(5) One shall say, "I am GOD's,"
Another shall use the name of "Jacob,"
Another shall mark his arm "of GOD"
And adopt the name of "Israel."

(6) Thus said GOD, the Sovereign of
Israel, Their Redeemer, GOD of Hosts: I
am the first and I am the last, And there
is no god but Me.

(7) Who like Me can announce, Can
foretell it—and match Me thereby?
Even as I told the future to an ancient
people, So let anyone foretell coming
events to them.

(8) Do not be frightened, do not be
shaken! Have I not from of old predicted
to you? I foretold, and you are My
witnesses. Is there any god, then, but
Me? "There is no other rock; I know
none!"

(9) The makers of idols All work to no
purpose; And the things they treasure
Can do no good, As they themselves can
testify. They neither look nor think, And
so they shall be shamed.

(10) Who would fashion a god Or cast a
statue That can do no good?

(11) Lo, all its adherents shall be
shamed; They are craftsmen, are merely
human. Let them all assemble and
stand up! They shall be cowed, and they
shall be shamed.

(ג) כִּי אֶצְקֶה מַיִם עַל־צִמְאָה וְנִזְלִים עַל־יִבְשָׁה אֶצְקֶה
רוּחִי עַל־זֶרְעֶךָ וּבִרְכָתִי עַל־צִאצְאֶיךָ:

(ד) וְצִמְחוּ כְּבִינֵי חֲצִיר פְּעֻרָבִים עַל־יְבֵלֵי־מָיִם:

(ה) זֶה יֹאמֵר לַיהוָה אֲנִי וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם־יַעֲקֹב וְזֶה
יִכְתֹּב יָדוֹ לַיהוָה וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה: {פ}

(ו) כֹּה־אָמַר יְהוָה מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְהוָה צְבָאוֹת
אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹהִים:

(ז) וּמִי־כִמּוֹנִי יִקְרָא וּנְגִידָה וַיַּעֲרֹכֶה לִי מִשׁוּמֵי
עַם־עוֹלָם וְאַתְנִיחַת וְאַשֶׁר תִּבְאֲנֶה יִגִּידוּ לְמוֹ:

(ח) אֲל־תִּפְחָדוּ וְא־תִרְהוּ הֲלֹא מֵאָז הִשְׁמַעְתִּיךָ
וְהַגַּדְתִּי וְאַתֶּם עַדֵּי הַיּוֹם אֱלֹהֵי מִבְּלַעֲדֵי וְאֵין צוּר
בְּל־יִדְעָתִי:

(ט) יִצְרִי־פֶסֶל כָּל־מִתְהוֹ וְחַמּוּדֵיהֶם בְּל־יִוְעִילוּ
וְעַד־יִהְיֶה הֵמָּה בְּל־יִרְאוּ וּבְל־יִדְעוּ לְמַעַן יִבְשׁוּ:

(י) מִי־יִצַּר אֵל וּפֶסֶל נִסְדָּה לְבַלְתִּי הוֹעִיל:

(יא) הֲוֹ כָּל־חֲבֵרָיו יִבְשׁוּ וְחַרְשֵׁים הֵמָּה מֵאָדָם
יִתְקַבְּצוּ כָּל־מַעֲמָדוֹ יִפְחָדוּ יִבְשׁוּ יִחַד:

(12) The craftsman in iron, with his tools, Works it over charcoal And fashions it by hammering, Working with the strength of his arm. Should he go hungry, his strength would ebb; Should he drink no water, he would grow faint.

(13) The craftsman in wood measures with a line And marks out a shape with a stylus; He forms it with scraping tools, Marking it out with a compass. He gives it the form of a person— Human beauty, to dwell in a shrine.

(14) For his use he cuts down cedars; He chooses plane trees and oaks. He sets aside trees of the forest; Or plants firs, and the rain makes them grow.

(15) All this serves a mortal for fuel: He takes some to warm himself, And he builds a fire and bakes bread. He also makes a god of it and worships it, Fashions an idol and bows down to it!

(16) Part of it he burns in a fire: On that part he roasts meat, He eats the roast and is sated; He also warms himself and cries, “Ah, I am warm! I can feel the heat!”

(17) Of the rest he makes a god—his own carving! He bows down to it, worships it; He prays to it and cries, “Save me, for you are my god!”

(18) They have no wit or judgment: Their eyes are besmeared, and they see not; Their minds, and they cannot think.

(19) They do not give thought, They lack the wit and judgment to say: “Part of it I burned in a fire; I also baked bread on

(יב) תָּרַשׁ בַּרְזֵל מֵעֵצִים וּפְעַל בְּפִתְחָם וּבְמִקְבֹּחַ
יִצְרְהוּ וַיִּפְעֲלֵהוּ בְּזָרוּעַ כַּחֲזוֹ גַם־רָעַב וְאֵין כֹּחַ
לֹא־שָׁתָה מַיִם וַיִּיעֶף:

(יג) תָּרַשׁ עֲצִים גֹּטָה קוֹ יְתַאֲרֶהוּ בְשֵׁרֵד יַעֲשֵׂהוּ
בְּמִקְצָעוֹת וּבְמַחְוֶגָה יְתַאֲרֶהוּ וַיַּעֲשֵׂהוּ כְּתַבְנִית אִישׁ
כְּתַפְאֶרֶת אָדָם לְשֹׁכֵת בַּיִת:

(יד) לְכַרְת־לוֹ אֲרָזִים וַיִּקַּח תַּרְזָה וְאֵלֹון וַיֹּאמְרֵ־לוֹ
בְּעֵצֵי־יִיעָר נָטַע אֲרֹן וְגִשְׁם יַגְדֵּל:

(טו) וְהָיָה לְאָדָם לְבָעֵר וַיִּקַּח מֵהֶם וַיִּחַם אֶף־יִשְׁיִיק
וְאָפָה לֶחֶם אֶף־יִפְעַל־אֵל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה עֲשָׂהוּ כִּסֵּל
וַיִּסְגַּד־לְמוֹ:

(טז) חֲצִיֹּ שְׂרָף בְּמוֹ־אֵשׁ עַל־חֲצִיֹּ בִשָּׂר יֹאכֵל יִצְלָה
צָלִי וַיִּשְׁבַּע אֶף־יָחֵם וַיֹּאמֶר הָאֵח חַמּוֹתַי רָאִיתִי
אֹר:

(יז) וַשְׂאֲרֵיתוֹ לְאֵל עֲשָׂה לְכִסֵּלוֹ (יִסְגֹּד) [יִסְגֹּד־] לֹו
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיִּתְפַּלֵּל אֵלָיו וַיֹּאמֶר הַצִּילֵנִי כִּי אֵלִי אָתָּה:

(יח) לֹא יָדְעוּ וְלֹא יִבְיִנוּ כִּי טַח מִרְאוֹת עֵינֵיהֶם
מִהִשְׁכִּיל לְבָתָּם:

(יט) וְלֹא־יִנְשִׁיב אֶל־לִבּוֹ וְלֹא דַעַת וְלֹא־תְבוּנָה
לְאִמּוֹ חֲצִיֹּ שְׂרָפָתִי בְּמוֹ־אֵשׁ וְאֶף אֶפְיָתִי עַל־גֹּחֲלִיו
לֶחֶם אֲצַלָּה בִשָּׂר וְאִכְלוּ וַיִּתְרוּ לְתוֹעֵבָה אֲעֲשֶׂה לְכוֹל

the coals, I roasted meat and ate it—
Should I make the rest an abhorrence?
Should I bow to a block of wood?”

(20) He pursues ashes! A deluded mind
has led him astray, And he cannot save
himself; He never says to himself, “The
thing in my hand is a fraud!”

(21) Remember these things, O Jacob
For you, O Israel, are My servant: I
fashioned you, you are My servant— O
Israel, never forget Me.

(22) I wipe away your sins like a cloud,
Your transgressions like mist— Come
back to Me, for I redeem you.

(23) Shout, O heavens, for GOD has
acted; Shout aloud, O depths of the
earth! Shout for joy, O mountains, O
forests with all your trees! For GOD has
redeemed Jacob, Has gained glory
through Israel.

(24) Thus said GOD, your Redeemer,
Who formed you in the womb: It is I,
GOD, who made everything, Who alone
stretched out the heavens And unaided
spread out the earth;

(25) Who annul the omens of diviners,
And make fools of the augurs; Who turn
sages back And make nonsense of their
knowledge;

(26) But confirm the word of My
servant And fulfill the prediction of My
messengers. It is I who say of Jerusalem,
“It shall be inhabited,” And of the towns
of Judah, “They shall be rebuilt; And I
will restore their ruined places.”

(27) [I,] who said to the deep, “Be dry; I
will dry up your floods,”

עץ אֶסְגֹּד:

(כ) רֵעָה אֶפֶר לֵב הוֹתֵל הִטָּהוּ וְלֹא־יִצְיֵל אֶת־נַפְשׁוֹ
וְלֹא יֹאמֵר הֲלוֹא שָׁקֵר בִּימִינִי: {ס}

(כא) זָכַר־אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּשְׂרָאֵל כִּי עַבְדִּי־אָתָּה
יִצְרָתִיךָ עֶבֶד־לִי אָתָּה יִשְׂרָאֵל לֹא תִנְשָׁנִי:

(כב) מִחִיתִי כַעֲב פִּשְׁעֶיךָ וְכַעֲנַן חַטָּאוֹתֶיךָ שׁוֹבָה
אֵלַי כִּי גָאֵלְתִיךָ:

(כג) רָנּוּ שָׁמַיִם כִּי־עָשָׂה יְהוָה הַרְיֵעוּ תַחְתִּיּוֹת אֲרֶץ
פִּצְחוּ הַרִים רִנָּה יַעַר וְכָל־עֵץ בּוֹ כִּי־גָאֵל יְהוָה יַעֲקֹב
וּבִישְׂרָאֵל יִתְפָּאֵר: {ס}

(כד) כֹּה־אָמַר יְהוָה גְּאֹלְךָ וַיִּצְרָךְ מִבֶּטֶן אִמְךָ יְהוָה
עָשָׂה כָּל נִטְהָ שָׁמַיִם לְבִדִּי רַקַּע הָאָרֶץ (מִי אֲתִי)
: [מֵאֲתִי]

(כה) מִפֶּר־אֲתוֹת בִּדְיִם וְקִסְמִים יְהוֹלֵל מִשִּׁיב
חֲכָמִים אֲחֹר וְדַעְתָּם יִסְכַּל:

(כו) מִקִּיָּם דָּבַר עֲבָדוֹ וַעֲצַת מְלֹאכְיוֹ יִשְׁלִים הָאֱמֹר
לִירוּשָׁלַם תּוֹשֵׁב וְלַעֲרֵי יְהוּדָה תִּבְנֶינָה וְחֻרְבוֹתֶיהָ
אֶקְוֶמָם:

(כז) הָאֱמֹר לְצוֹלָה תִּרְכִּי וַיְהִרְתִּיךָ אוֹבִישׁ:

(28) Am the same who says of Cyrus,
“He is My shepherd; He shall fulfill all
My purposes! He shall say of Jerusalem,
‘She shall be rebuilt,’ And to the temple:
‘You shall be founded again.’”

Amos 1

(1) The words of Amos, a sheep breeder
from Tekoa, who prophesied
concerning Israel in the reigns of Kings
Uzziah of Judah and Jeroboam son of
Joash of Israel, two years before the
earthquake.

(2) He proclaimed: GOD roars from
Zion, Shouts aloud from Jerusalem; And
the pastures of the shepherds shall
languish, And the summit of Carmel
shall wither.

(3) Thus said GOD: For three
transgressions of Damascus, For four, I
will not revoke the decree: Because they
threshed Gilead With threshing boards
of iron.

(4) I will send down fire upon the
palace of Hazael, And it shall devour the
fortresses of Ben-hadad.

(5) I will break the gate bars of
Damascus, And wipe out the
inhabitants from the Vale of Aven And
the sceptered ruler of Beth-eden; And
the people of Aram shall be exiled to Kir
—said GOD.

(6) Thus said GOD: For three
transgressions of Gaza, For four, I will
not revoke the decree: Because they
exiled an entire population, Which they
delivered to Edom.

(כח) האמר לכוֹרֵשׁ רֵעִי וְכָל־חִפְצֵי יְשׁוּלָם וְלֵאמֹר
לִירוּשָׁלַם תִּבְנֶה וְהִיכַל תִּבְסֵד: {פ}

עמוס א'

(א) דְבַר־יְהוָה אֲשֶׁר־הָיָה בְנִקְנִים מִתְּקוֹעַ אֲשֶׁר
חָזָה עַל־יִשְׂרָאֵל בְּיַמֵּי י | עֲזַיָּה מֶלֶךְ־יְהוּדָה וּבְיַמֵּי
יִרְבֵּעָם בְּנֵי־יֹאשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל שְׁנַת־יָם לִפְנֵי הַרְעֵשׁ:

(ב) וַיֹּאמֶר י | יְהוָה מֵצִיּוֹן יִשְׁאַג וּמִירוּשָׁלַם יִתֵּן קוֹלוֹ
וְאָבְלוּ נְאוֹת הַרְעִים וַיִּבֶשׂ רֹאשׁ הַכַּרְמֶל: {פ}

(ג) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל־שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי דַמְשֶׁק
וְעַל־אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל־דְּוָשָׁם בַּחֲרָצוֹת הַבְּרֹזֶל
אֶת־הַגְּלָעָד:

(ד) וְשַׁחַתְתִּי אֵשׁ בְּבַיִת חֲזַאֵל וְאָכְלָה אֲרָמְנוֹת
בְּנֵי־חֲדָד:

(ה) וְשִׁבַרְתִּי בְרִיחַ דַּמְשֶׁק וְהִכַרְתִּי יוֹשְׁבֵי
מִבְּקַעַת־אָוֶן וְתוֹמְדֵי שִׁבְטֵי מִבְּיַת עֲדוֹ וְגִלּוֹ עַם־אֲרָם
קִירָה אָמַר יְהוָה: {פ}

(ו) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל־שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי עֲזָה
וְעַל־אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל־הַגְּלוֹתָם גְּלוֹת שְׁלֵמָה
לְהַסְגִּיר לְאֲדוֹם:

(7) I will send down fire upon the wall of Gaza, And it shall devour its fortresses;

(8) And I will wipe out the inhabitants of Ashdod And the sceptered ruler of Ashkelon; And I will turn My hand against Ekron, And the Philistines shall perish with no remnant —said the Sovereign GOD.

(9) Thus said GOD: For three transgressions of Tyre, For four, I will not revoke the decree: Because they handed over An entire population to Edom, Ignoring the covenant of brotherhood.

(10) I will send down fire upon the wall of Tyre, And it shall devour its fortresses.

(11) Thus said GOD: For three transgressions of Edom, For four, I will not revoke the decree: Because he pursued his brother with the sword And repressed all pity, Because his anger raged unceasing And his fury stormed unchecked.

(12) I will send down fire upon Teman, And it shall devour the fortresses of Bozrah.

(13) Thus said GOD: For three transgressions of the Ammonites, For four, I will not revoke the decree: Because they ripped open the pregnant women of Gilead In order to enlarge their own territory.

(14) I will set fire to the wall of Rabbah, And it shall devour its fortresses, Amid shouting on a day of battle, On a day of violent tempest.

(ז) וְשַׁלַחְתִּי אֵשׁ בְּחֹמַת עַזָּה וְאָכְלָהּ אַרְמְנוֹתֶיהָ:

(ח) וְהִכַּרְתִּי יוֹשְׁבֵי מַאֲשָׁדוֹד וְתוֹמֵךְ שִׁבְטֵי מַאֲשָׁקְלוֹן וְהִשְׁבִּיבוֹתִי יָדַי עַל-עֶקְרוֹן וְאָבְדוּ שְׂאֲרֵי פְלִשְׁתִּים אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה: {פ}

(ט) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל-שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי-צָר וְעַל-אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל-הַסְּגִי־רָם גְּלוֹת שְׁלָמָה לְאֵדוֹם וְלֹא יִזְכְּרוּ בְּרִית אַחִים:

(י) וְשַׁלַחְתִּי אֵשׁ בְּחֹמַת צָר וְאָכְלָהּ אַרְמְנוֹתֶיהָ: {פ}

(יא) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל-שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי אֵדוֹם וְעַל-אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל-רָדְפוֹ בְּחֶרֶב אָחִיו וְשַׁחַת רַחֲמָיו וַיִּטְרַף לְעַד אָפוֹ וְעָבְרָתוֹ שְׁמֵרָה נִצָּח:

(יב) וְשַׁלַחְתִּי אֵשׁ בְּתִימָן וְאָכְלָהּ אַרְמְנוֹת בְּצָרָה: {פ}

(יג) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל-שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי בְנֵי-עַמּוֹן וְעַל-אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל-בְּקָעַם הַרְוֹת הַגְּלֹעַד לְמַעַן הִרְחִיב אֶת-גְּבוּלָם:

(יד) וְהִצַּתִּי אֵשׁ בְּחֹמַת רַבָּה וְאָכְלָהּ אַרְמְנוֹתֶיהָ בְּתַרוּעָה בַיּוֹם מִלְחָמָה בְּסַעַר בַּיּוֹם סוּפָה:

(15) Their king and his officers shall go
Into exile together —said GOD.

Amos 2

(1) Thus said GOD: For three
transgressions of Moab, For four, I will
not revoke the decree: Because he
burned the bones Of the king of Edom
to lime.

(2) I will send down fire upon Moab,
And it shall devour the fortresses of
Kerioth. And Moab shall die in tumult,
Amid shouting and the blare of horns;

(3) I will wipe out the ruler from within
her And slay all her officials along with
him —said GOD.

(4) Thus said GOD: For three
transgressions of Judah, For four, I will
not revoke the decree: Because they
have spurned the Teaching of GOD And
have not observed divine laws; They are
beguiled by the delusions After which
their ancestors walked.

(5) I will send down fire upon Judah,
And it shall devour the fortresses of
Jerusalem.

(6) Thus said GOD: For three
transgressions of Israel, For four, I will
not revoke the decree: Because they
have sold for silver Those whose cause
was just, And the needy for a pair of
sandals.

(7) [Ah,] you who trample the heads of
the poor Into the dust of the ground,
And make the humble walk a twisted
course! Father and son go to the same
woman, And thereby profane My holy

(טו) וְהָלַךְ מִלְכָּם בְּגוֹלָהּ הוּא וְשָׂרָיו יַחְדָּו אָמַר
יְהוָה: {פ}

עמוס ב'

(א) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל־שְׁלֵשָׁה פְּשָׁעֵי מוֹאָב
וְעַל־אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל־שָׂרָפּוֹ עֲצָמוֹת
מִלְּדֹ-אֲדָוָם לְשִׂיד:

(ב) וְשַׁלַּחְתִּי־אֵשׁ בְּמוֹאָב וְאָכְלָה אַרְמְנוֹת הַקְּרִיּוֹת
וַיָּמָת בְּשֹׂאוֹן מוֹאָב בְּתַרוּעָה בְּקוֹל שׁוֹפָר:

(ג) וְהִכַּרְתִּי שׁוֹפֵט מִקְרָבָהּ וְכָל־שָׂרֶיהָ אֶהְרֹג עִמּוֹ
אָמַר יְהוָה: {פ}

(ד) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל־שְׁלֵשָׁה פְּשָׁעֵי יְהוּדָה
וְעַל־אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל־מַאֲסָם אֶת־תּוֹרַת יְהוָה
וְחָקִיו לֹא שָׁמְרוּ וַיִּתְעוּם כְּזִבְיָהֶם אֲשֶׁר־הִלְכוּ
אֲבוֹתָם אַחֲרֵיהֶם:

(ה) וְשַׁלַּחְתִּי אֵשׁ בִּיהוּדָה וְאָכְלָה אַרְמְנוֹת יְרוּשָׁלָּם:
{פ}

(ו) כֹּה אָמַר יְהוָה עַל־שְׁלֵשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל
וְעַל־אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל־מִכְרָם בְּכֶסֶף צְדִיק
וְאֶבְיוֹן בְּעֶבְרִית נַעֲלִים:

(ז) הַשְׂאֵפִים עַל־עַפְרָאֲרֵץ בְּרֹאשׁ דְּלִים וְדָרָה
עֲנָנִים יָטוּ וְאִישׁ וְאִבּוֹ יִלְכּוּ אֶל־הַנְּעִרָה לְמַעַן חַלְלָה
אֶת־שְׁמִי קֹדֶשִׁי:

name.

(8) They recline by every altar On garments taken in pledge, And drink in the House of their God Wine bought with fines they imposed.

(9) Yet I Destroyed the Amorite before them, Whose stature was like the cedar's And who was stout as the oak, Destroying his boughs above And his trunk below!

(10) And I Brought you up from the land of Egypt And led you through the wilderness forty years, To possess the land of the Amorite!

(11) And I raised up prophets from among your sons And nazirites from among your young men. Is that not so, O people of Israel? —says GOD.

(12) But you made the nazirites drink wine And ordered the prophets not to prophesy.

(13) Ah, I will slow your movements As a wagon is slowed When it is full of cut grain.

(14) Flight shall fail the swift, The strong shall find no strength, And the warrior shall not save his life.

(15) The archer shall not hold his ground, And the fleet-footed shall not escape, Nor the horseman save his life.

(16) Even the most stouthearted warrior Shall run away unarmed that day —declares GOD.

(ח) ועל־בגדים חבלים יטו אצל כל־מזבח ויין עושים ישתו בית אלהיהם:

(ט) ואנכי השמדתי את־האמרי מפניהם אשר כגבה ארום גבהו וחסן הוא כאלונים ואשמיד פרו ממצל ושרשיו מתחת:

(י) ואנכי העליתי אתכם מארץ מצרים ואולד אתכם במדבר ארבעים שנה לרשת את־ארץ האמרי:

(יא) ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריכם לנזירים האף איו־נאת בני ישראל נאם־יהוה:

(יב) ותשקו את־הנזירים יין ועל־הנביאים צויתם לאמור לא תנבאו:

(יג) הנה אנכי מעיק תחתיכם כאשר תעיק העגלה המלאה לה עמיר:

(יד) ואבד מנוס מקל ותזק לא־יאמן כחו וגבור לא־ימלט נפשו:

(טו) ותפש הקשת לא יעמד וקל ברגליו לא ימלט ורכב הסוס לא ימלט נפשו:

(טז) ואמין לבו בגבורים ערום ינוס ביום־ההוא נאם־יהוה: {פ}

Amos 4

(1) Hear this word, you cows of Bashan
On the hill of Samaria— Who defraud
the poor, Who rob the needy; Who say
to your husbands, “Bring, and let’s
carouse!”

(2) My Sovereign GOD swears
irrevocably: Behold, days are coming
upon you When you will be carried off
in baskets, And, to the last one, in fish
baskets,

(3) And taken out [of the city]— Each
one through a breach straight ahead—
And flung on the refuse heap —declares
GOD.

(4) Come to Bethel and transgress; To
Gilgal, and transgress even more:
Present your sacrifices the next morning
And your tithes on the third day;

(5) And burn a thank offering of
leavened bread; And proclaim freewill
offerings loudly. For you love that sort
of thing, O Israelites —declares the
Sovereign GOD.

(6) I, on My part, have given you
Cleanness of teeth in all your towns,
And lack of food in all your settlements.
Yet you did not turn back to Me
—declares GOD.

(7) I therefore withheld the rain from
you Three months before harvesttime: I
would make it rain on one town And
not on another; One field would be
rained upon While another on which it
did not rain Would wither.

עמוס ד'

(א) שִׁמְעוּ הַדְּבָר הַזֶּה פָּרוֹת הַבָּשָׁן אֲשֶׁר בְּהַר
שִׁמְרֹון הַעֲשָׂקוֹת דָּלִים הַרְצָצוֹת אַבְיוֹנִים הָאֹמְרוֹת
לְאֲדֹנֵיהֶם הִבִּיֵּאָה וְנִשְׁתָּה:

(ב) נִשְׁפַּע אֲדֹנָי יְהוִה בְּקֹדְשׁוֹ כִּי הִנֵּה יָמִים בָּאִים
עָלֵיכֶם וְנִשְׂא אֶתְכֶם בְּצַנּוֹת וְאֶתְרִיתְכֶן בְּסִירֹת
דוֹגָה:

(ג) וּפְרָצִים תִּצְאֵנָה אֲשֶׁה נִגְדָה וְהִשְׁלַכְתֶּנָּה
הַהַרְמוֹנָה נְאֻם־יְהוָה:

(ד) בָּאוּ בֵּית־אֵל וּפִשְׁעוּ הַגִּלְגָל הַרְבּוּ לְפִשְׁעַ
וְהִבִּיאוּ לְבִקְרָ זִבְחֵיכֶם לְשִׁלֵּשֶׁת יָמִים מֵעֲשָׂר־חִיכֶם:

(ה) וּקְטֹר מִחֶמֶץ תֹּזְדֶה וְקִרְאוּ נִדְבוֹת הַשְּׂמִיעוּ כִּי כֹן
אֶהְבֶּתֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה:

(ו) וְגַם־אֲנִי נִתְתִי לָכֶם נִקְיוֹן שִׁנַּיִם בְּכָל־עָרֵיכֶם
וְחֹסֶר לֶחֶם בְּכָל מְקוֹמֵיכֶם וְלֹא־שָׁבַתֶם עָדֵי
נְאֻם־יְהוָה:

(ז) וְגַם אֲנֹכִי מִנְעַתִי מִכֶּם אֶת־הַגֶּשֶׁם בְּעוֹד שְׁלֵשָׁה
חֳדָשִׁים לְקִצִּיר וְהַמְטַרְתִּי עַל־עֵיר אַחַת וְעַל־עֵיר
אַחַת לֹא אֲמַטִּיר חֲלָקָה אַחַת תִּמְטָר וְחֲלָקָה
אַשֶׁר־לֹא־תִמְטָר עָלֶיהָ תִיבֹשׁ:

(8) So two or three towns would wander To a single town to drink water, But their thirst would not be slaked. Yet you did not turn back to Me —declares GOD.

(9) I scourged you with blight and mildew; Repeatedly your gardens and vineyards, Your fig trees and olive trees Were devoured by locusts. Yet you did not turn back to Me —declares GOD.

(10) I sent against you pestilence In the manner of Egypt; I slew your young men with the sword, Together with your captured horses, And I made the stench of your armies Rise in your very nostrils. Yet you did not turn back to Me —declares GOD.

(11) I have wrought destruction among you As when God destroyed Sodom and Gomorrah; You have become like a brand plucked from burning. Yet you have not turned back to Me —declares GOD.

(12) Assuredly, Because I am doing that to you, Even so will I act toward you, O Israel— Prepare to meet your God, O Israel!

(13) Behold the One who formed the mountains, And created the wind, And whose wishes have been made known to mortals, Who turns blackness into daybreak, And treads upon the high places of the earth, Whose name is GOD—the God of Hosts.

(ח) וְנָעוּ שְׂתֵי־שָׁלֹשׁ עָרִים אֶל־עִיר אַחַת לְשִׁתּוֹת מַיִם וְלֹא יִשְׂבְּעוּ וְלֹא־שָׁבַתְּם עַד־יָאֵם־יְהוָה:

(ט) הִכִּיתִי אֶתְכֶם בְּשֹׁדֵדִים וּבִירְמוֹן הַרְבֹּת גִּנּוּתֵיכֶם וְכַרְמֵיכֶם וְתַאֲנִיכֶם וְזֵיתֵיכֶם יֹאכַל הַגָּזֵם וְלֹא־שָׁבַתְּם עַד־יָאֵם־יְהוָה: {ס}

(י) שְׁלַחְתִּי בְּכֶם דָּבָר בְּדֶרֶךְ מִצְרַיִם הִרְגַּתִּי בְּחֶרֶב בְּחֹרֵיכֶם עִם שְׁבִי סוּסֵיכֶם וְאַעֲלֶה בְּאֵשׁ מַחֲנֵיכֶם וּבְאַפְּכֶם וְלֹא־שָׁבַתְּם עַד־יָאֵם־יְהוָה:

(יא) הִפַּכְתִּי בְּכֶם כַּמִּהְפַּכַת אֱלֹהִים אֶת־סֹדֶם וְאֶת־עֲמֹרָה וְתַהֲיוּ כְּאוֹד מִצֵּל מִשְׁרַפָּה וְלֹא־שָׁבַתְּם עַד־יָאֵם־יְהוָה:

(יב) לָכֵן כֹּה אֶעֱשֶׂה־לָּךְ יִשְׂרָאֵל עֲקֹב כִּי־נָאֵת אֶעֱשֶׂה־לָּךְ הַכּוֹן לְקִרְאֵת־אֱלֹהֶיךָ יִשְׂרָאֵל:

(יג) כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מִה־שָׁחֹו עֲשֵׂה שְׁחֹר עֵיפָה וְדַרְךְ עַל־בְּמַתֵּי אָרֶץ יְהוָה אֱלֹהֵי־צְבָאוֹת שְׁמוֹ: {פ}

Amos 7

(1) This is what my Sovereign GOD showed me: [A plague of] locusts was created at the time when the late-sown crops were beginning to sprout—the late-sown crops after the king’s reaping.

(2) When it had finished devouring the herbage in the land, I said, “O my Sovereign, ETERNAL One, pray forgive. How will Jacob survive? He is so small.”

(3) GOD relented concerning this. “It shall not come to pass,” said GOD.

(4) This is what my Sovereign GOD showed me: Lo, my Sovereign GOD was summoning to contend by fire that consumed the Great Deep and was consuming the fields.

(5) I said, “Oh, my Sovereign, ETERNAL One, refrain! How will Jacob survive? He is so small.”

(6) GOD relented concerning this. “That shall not come to pass, either,” said my Sovereign GOD.

(7) This is what I was shown: [God] was standing on a wall checked with a plumb line while holding a plumb line.

(8) And GOD asked me, “What do you see, Amos?” “A plumb line,” I replied. And my Sovereign declared, “I am going to apply a plumb line to My people Israel; I will pardon them no more.

(9) The shrines of Isaac shall be laid waste, and the sanctuaries of Israel reduced to ruins; and I will turn upon the House of Jeroboam with the sword.”

עמוס ז'

(א) כֹּה הִרְאֵנִי אֲדֹנָי יְהוִה וְהִנֵּה יוֹצֵר גְּבִי בְּתַחֲלֹת
עֲלוֹת הַלֶּקֶשׁ וְהִנֵּה לִקְשׁ אַחַר גִּזְי הַמֶּלֶךְ:

(ב) וְהִנֵּה אִם-כִּלְה לְאָכֹל אֶת-עֵשֶׂב הָאָרֶץ וְאָמַר
אֲדֹנָי יְהוִה סְלַח-נָא מִי יָקוּם יַעֲקֹב כִּי קָטָן הוּא:

(ג) נָתַם יְהוָה עַל-זֹאת לֹא תִהְיֶה אָמַר יְהוָה:

(ד) כֹּה הִרְאֵנִי אֲדֹנָי יְהוִה וְהִנֵּה קֹרָא לְרֵב בְּאֵשׁ
אֲדֹנָי יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת-תְּהוֹם רֶבֶה וְאָכְלָה
אֶת-הַחֲקֵל:

(ה) וְאָמַר אֲדֹנָי יְהוִה חַדְלֵ-נָא מִי יָקוּם יַעֲקֹב כִּי קָטָן
הוּא:

(ו) נָתַם יְהוָה עַל-זֹאת גַּם-הִיא לֹא תִהְיֶה אָמַר אֲדֹנָי
יְהוָה: {פ}

(ז) כֹּה הִרְאֵנִי וְהִנֵּה אֲדֹנָי נֹצֵב עַל-חֹמַת אֲנָף וּבְיָדוֹ
אֲנָף:

(ח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי מֶה-אַתָּה רֹאֶה עֲמוֹס וְאָמַר
אֲנָף וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי הִנְנִי שֹׁם אֲנָף בְּקִרְבַּ עַמִּי יִשְׂרָאֵל
לֹא-אוֹסִיף עוֹד עָבֹר לוֹ:

(ט) וְנִשְׁמֹו בָּמֹות יִשְׁחָק וּמִקְדָּשָׁי יִשְׂרָאֵל יִתְּרֹבוּ
וּמִמֵּתַי עַל-בֵּית יִרְבָּעָם בְּחָרֵב: {ס}

(10) Amaziah, the priest of Bethel, sent this message to King Jeroboam of Israel: “Amos is conspiring against you within the House of Israel. The country cannot endure the things he is saying.

(11) For Amos has said, ‘Jeroboam shall die by the sword, and Israel shall be exiled from its soil.’”

(12) Amaziah also said to Amos, “Seer, off with you to the land of Judah! Earn your living there, and do your prophesying there.

(13) But don’t ever prophesy again at Bethel; for it is a king’s sanctuary and a royal palace.”

(14) Amos answered Amaziah: “I am not a prophet, and I am not a prophet’s disciple. I am a cattle breeder and a tender of sycamore figs.

(15) But GOD took me away from following the flock, and GOD said to me, ‘Go, prophesy to My people Israel.’

(16) And so, hear the word of GOD. You say I must not prophesy about the House of Israel or preach about the House of Isaac;

(17) but this, I swear, is what GOD said: Your wife shall play the whore in the town, your sons and daughters shall fall by the sword, and your land shall be divided up with a measuring line. And you yourself shall die on impure soil; for Israel shall be exiled from its soil.”

(י) וישלח אֲמַצְיָה כַּהֵן בֵּית-אֵל אֶל-יֶרֶבֹעָם מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר קָשָׁר עָלֶיךָ עֲמוֹס בְּקִרְבֵּי בַּיִת יִשְׂרָאֵל לֹא-תוֹכֵל הָאָרֶץ לְהִכִּיל אֶת-כָּל-דְּבָרָיו:

(יא) כִּי-כֹה אָמַר עֲמוֹס בְּחָרֵב יָמוֹת יֶרֶבֹעָם וַיִּשְׁרָאֵל גְּלָה יִגְלָה מֵעַל אֲדָמָתוֹ: {ס}

(יב) וַיֹּאמֶר אֲמַצְיָה אֶל-עֲמוֹס חֲזֵה לְךָ בְּרַח-לְךָ אֶל-אֶרֶץ יְהוּדָה וְאָכַל-לֶחֶם וְשָׂם תַּנְבְּא:

(יג) וּבֵית-אֵל לֹא-תוֹסִיף עוֹד לְהִנָּבֵא כִּי מִקְדָּשׁ-מֶלֶךְ הוּא וּבֵית מַמְלָכָה הוּא:

(יד) וַיַּעַן עֲמוֹס וַיֹּאמֶר אֶל-אֲמַצְיָה לֹא-נָבִיא אָנֹכִי וְלֹא כוֹנֵן נָבִיא אָנֹכִי כִּי-בוֹקֵר אָנֹכִי וּבוֹלֵס שְׂקָמִים:

(טו) וַיִּקְחֵנִי יְהוָה מֵאֲחֵרֵי הַצֹּאן וַיֹּאמֶר אֵלַי יְהוָה לְךָ הִנָּבֵא אֶל-עַמִּי יִשְׂרָאֵל:

(טז) וְעַתָּה שָׁמַע דְּבַר-יְהוָה אַתָּה אֵמַר לֹא תַנְבֵּא עַל-יִשְׂרָאֵל וְלֹא תִטֵּיף עַל-בַּיִת יִשְׁחָק:

(יז) לָכֵן כֹּה-אָמַר יְהוָה אֱשֶׁתְּךָ בֹעִיר תִּזְנֶה וּבָנֶיךָ וּבָנֹתֶיךָ בְּחָרֵב יָפְלוּ וְאֲדָמָתְךָ בְּתַבַּל תִּחְלַק וְאַתָּה עַל-אֲדָמָה טְמֵאָה תָמוֹת וַיִּשְׁרָאֵל גְּלָה יִגְלָה מֵעַל אֲדָמָתוֹ: {פ}

Amos 9

(1) I observed my Sovereign standing by the altar and saying: Strike the capitals so that the thresholds quake, and make an end of the first of them all. And I will slay the last of them with the sword; not one of them shall escape, and not one of them shall survive.

(2) If they burrow down to Sheol, From there My hand shall take them; And if they ascend to heaven, From there I will bring them down.

(3) If they hide on the top of Carmel, There I will search them out and seize them; And if they conceal themselves from My sight At the bottom of the sea, There I will command The serpent to bite them.

(4) And if they go into captivity Before their enemies, There I will command The sword to slay them. I will fix My eye on them for evil And not for good.

(5) It is the Sovereign GOD of Hosts— At whose touch the earth trembles And all who dwell on it mourn, And all of it swells like the Nile And subsides like the Nile of Egypt;

(6) Who built the chambers in heaven And founded the vault on the earth, Who summons the waters of the sea And pours them over the land— Whose name is GOD.

(7) To Me, O Israelites, you are Just like the Cushites —declares GOD. True, I brought Israel up From the land of Egypt, But also the Philistines from Caphtor And the Arameans from Kir.

עמוס ט'

(א) רָאִיתִי אֶת־אֲדֹנָי נֹצֵב עַל־הַמִּזְבֵּחַ וַיֹּאמֶר הָיָה הַכַּפְתּוֹר וַיִּרְעֹשׂוּ הַסֹּפִים וּבְצַעַם בְּרֹאשׁ כָּלֵם וְאַחֲרֵיתֶם בַּחֶרֶב אֶהְרַג לֹא־יָנוּס לָהֶם נָס וְלֹא־יִמָּלֵט לָהֶם פְּלִיט:

(ב) אִם־יִחַתְרוּ בְּשֵׂאוֹל מִשָּׁם יָדִי תִקַּחם וְאִם־יַעֲלוּ הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם אֹרִידם:

(ג) וְאִם־יִחְבְּאוּ בְּרֹאשׁ הַכַּרְמֶל מִשָּׁם אֶחְפֹּשׂ וְלִקְחָתִים וְאִם־יִסְתְּרוּ מִגֵּד עֵינַי בְּקִרְקַע הַיָּם מִשָּׁם אֶצְנֶה אֶת־הַנָּחַשׁ וַיִּנְשָׁכֶם:

(ד) וְאִם־יֵלְכוּ בְּשָׁבִי לִפְנֵי אִיְבֵיהֶם מִשָּׁם אֶצְנֶה אֶת־הַחֶרֶב וְהִרְגַתֶם וְשִׁמְתִי עֵינַי עֲלֵיכֶם לְרָעָה וְלֹא לְטוֹבָה:

(ה) וְאֲדֹנָי יְהוָה הַצְּבָאוֹת הַנוֹגֵעַ בָּאָרֶץ וְתִמּוֹג וְאֶבְלוּ כָּל־יְיֹשְׁבֵי בָהּ וְעָלְתָה כִּיָּאֵר כְּלֵה וְשָׁקַעָה פִּיֵּאֵר מִצָּרִים:

(ו) הַבּוֹנֶה בְּשָׁמַיִם מַעֲלוֹתָו וְאַגְדָּתוֹ עַל־אֶרֶץ יִסְדָּהּ הַקּוֹרֵא לַמַּיִם־הַיָּם וַיִּשְׁפְּכֶם עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ יְהוָה שְׁמוֹ: {פ}

(ז) הַלּוֹא כְּבָבִי כְּשֵׁיִם אַתֶּם לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִם־יִהְיֶה הַלּוֹא אֶת־יִשְׂרָאֵל הַעֲלִיתִי מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם וּפְלִשְׁתִּיִּים מִכַּפְתּוֹר וְאַרְם מִקִּיר:

(8) Behold, my Sovereign GOD is keeping an eye On the sinful kingdom: I will wipe it off The face of the earth! But, I will not wholly wipe out The House of Jacob —declares GOD.

(9) For I will give the order And shake the House of Israel— Through all the nations— As one shakes [sand] in a sieve, And not a pebble falls to the ground.

(10) All the sinners of My people Shall perish by the sword, Who boast, “Never shall the evil Overtake us or come near us.”

(11) In that day, I will set up again the fallen booth of David: I will mend its breaches and set up its ruins anew. I will build it firm as in the days of old,

(12) So that they shall possess the rest of Edom And all the nations once attached to My name —declares GOD who will bring this to pass.

(13) A time is coming —declares GOD— When the plower shall meet the reaper, And the treader of grapes The one who holds the [bag of] seed; When the mountains shall drip wine And all the hills shall wave [with grain].

(14) I will restore My people Israel. They shall rebuild ruined cities and inhabit them; They shall plant vineyards and drink their wine; They shall till gardens and eat their fruits.

(15) And I will plant them upon their soil, Nevermore to be uprooted From the soil I have given them —said the ETERNAL your God.

(ח) הִנֵּה עֵינַי וְאֲדַנִּי יְהוָה בַּמַּמְלָכָה הַחַטָּאָה
וְהַשְּׂמֵדָתִי אֲתָהּ מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה אֲפֹס כִּי לֹא הַשְּׂמִיד
אֲשַׁמֵּיד אֶת־בֵּית יַעֲקֹב נְאֻם־יְהוָה:

(ט) כִּי־הִגַּה אֲנֹכִי מְצִוָּה וְהִנְעוֹתִי בְּכָל־הַגּוֹיִם
אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר יִנּוּעַ בַּכֶּבֶרֶה וְלֹא־יִפּוֹל
צָרוֹר אֶרֶץ:

(י) בַּחֲרָב יָמוּתוּ כָּל חַטָּאֵי עַמִּי הָאֲמֹרִים לֹא־תִגְשֵׁי
וְתִקְדִים בַּעֲדֵינוּ הַרְעָה:

(יא) בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת־סֹכֶת דָּוִד הַנִּפְלֶת
וְגִדְרֹתַי אֶת־פְּרָצֵיהֶן וְהִרְסֹתֵי אֱלֹהִים וּבְנֵיתֵיהֶן כִּי־מִי
עוֹלָם:

(יב) לְמַעַן יִירָשׁוּ אֶת־שְׂאֲרֵית אֱדוֹם וְכָל־הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר־נִקְרְאוּ שְׁמִי עָלֵיהֶם נְאֻם־יְהוָה עֲשֵׂה זֹאת: {פ}

(יג) הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בַּקִּצֹּר
וְזָרַח עֲנָבִים בַּמַּשָּׁח הַזֶּרַע וְהִטִּיפוּ הַהָרִים עֲסִים
וְכָל־הַגְּבָעוֹת תִּתְמוּגְגְנָה:

(יד) וְשָׁבְתִי אֶת־שָׁבוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וּכְבוֹ עָרִים
בְּשִׁמּוֹת וַיָּשָׁבוּ וְנִטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ אֶת־יַיְגָם וְעָשׂוּ
גִזְוֹת וְאָכְלוּ אֶת־פְּרִיהֶם:

(טו) וְנִטְעַתִּים עַל־אֲדָמָתָם וְלֹא יִנְתָּשׁוּ עוֹד מֵעַל
אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵיךָ:

Jonah 1

(1) The word of GOD came to Jonah son of Amittai:

(2) Go at once to Nineveh, that great city, and proclaim judgment upon it; for their wickedness has come before Me.

(3) Jonah, however, started out to flee to Tarshish from GOD's service. He went down to Joppa and found a ship going to Tarshish. He paid the fare and went aboard to sail with the others to Tarshish, away from GOD's service.

(4) But GOD cast a mighty wind upon the sea, and such a great tempest came upon the sea that the ship was in danger of breaking up.

(5) In their fright, the sailors cried out, each to his own god; and they flung the ship's cargo overboard to make it lighter for them. Jonah, meanwhile, had gone down into the hold of the vessel where he lay down and fell asleep.

(6) The captain went over to him and cried out, "How can you be sleeping so soundly! Up, call upon your god! Perhaps the god will be kind to us and we will not perish."

(7) Those aboard said to one another, "Let us cast lots and find out on whose account this misfortune has come upon us." They cast lots and the lot fell on Jonah.

(8) They said to him, "Tell us, you who have brought this misfortune upon us, what is your business? Where have you come from? What is your country, and of what people are you?"

יונה א'

(א) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יוֹנָה בֶן־אֲמִתַּי לֵאמֹר:

(ב) קוּם לָךְ אֶל־נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקִרְא עָלֶיהָ כִּי־עָלְתָה רָעַתָּם לְפָנָי:

(ג) וַיִּקָּם יוֹנָה לְבָרֶחַ תַּרְשִׁישָׁה מִלְּפָנָי יְהוָה וַיֵּרֵד לָפוֹ וַיִּמְצָא אֲנִיָּה | בָּאָה תַרְשִׁישִׁי וַיִּתֵּן שְׂכָרָהּ וַיֵּרֵד בָּהּ לָבוֹא עִמָּהֶם תַרְשִׁישָׁה מִלְּפָנָי יְהוָה:

(ד) וַיְהוּה הַטָּיִל רוּחַ־גְּדוֹלָה אֶל־הַיָּם וַיְהִי סַעֲר־גְּדוֹל בַּיָּם וַתֵּאָנְפֵה חַשְׁבָּה לַהַשָּׁבֵר:

(ה) וַיִּירָאוּ הַמַּלְחִים וַיִּזְעְקוּ אִישׁ אֶל־אֱלֹהֵיָו וַיִּטְלוּ אֶת־הַכֵּלִים אֲשֶׁר בְּאִנְיָה אֶל־הַיָּם לְהַקֵּל מֵעֲלֵיהֶם וַיּוֹנֵה יָרֵד אֶל־יַרְכְּתֵי הַסְּפִינָה וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרָדֶם:

(ו) וַיִּקְרַב אֵלָיו רֶב־הַחֵבֶל וַיֹּאמֶר לוֹ מֶה־לָּךְ נִרְדָּם קוּם קְרָא אֶל־אֱלֹהֶיךָ אוֹלֵי יַתְעִישֵׁת הָאֱלֹהִים לָנוּ וְלֹא נֹאכְד:

(ז) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לְכוּ וְנַפִּילָה גּוֹרְלוֹת וַנִּגְדְּעָה בְּשִׁלְמֵי הַרְעָה הַזֹּאת לָנוּ וַיִּפְלוּ גּוֹרְלוֹת וַיִּפֹּל הַגּוֹרֵל עַל־יוֹנָה:

(ח) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידֵה־נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לְמִי־הַרְעָה הַזֹּאת לָנוּ מֶה־מְלַאכְתְּךָ וּמֵאַיִן תָּבוֹא מֶה אֶרְצֶךָ וְאִי־מִזֶּה עַם אָתָּה:

(9) “I am a Hebrew,” he replied. “I worship the ETERNAL, the God of Heaven, who made both sea and land.”

(10) The men were greatly terrified, and they asked him, “What have you done?” And when the men learned that he was fleeing from GOD’s service—for so he told them—

(11) they said to him, “What must we do to you to make the sea calm around us?” For the sea was growing more and more stormy.

(12) He answered, “Heave me overboard, and the sea will calm down for you; for I know that this terrible storm came upon you on my account.”

(13) Nevertheless, the men rowed hard to regain the shore, but they could not, for the sea was growing more and more stormy about them.

(14) Then they cried out to GOD: “Oh, please, ETERNAL One, do not let us perish on account of this man’s life. Do not hold us guilty of killing an innocent person! For You, O ETERNAL One, by Your will, have brought this about.”

(15) And they heaved Jonah overboard, and the sea stopped raging.

(16) The men feared GOD greatly; they offered a sacrifice to GOD and they made vows.

Jonah 2

(1) GOD provided a huge fish to swallow Jonah; and Jonah remained in the fish’s belly three days and three nights.

(ט) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֲבָרִי אֲנִי וְאֶת־יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי יְרֵא אֲשֶׁר־עָשָׂה אֶת־הַיָּם וְאֶת־הַיַּבָּשָׁה:

(י) וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יְרָאָה גְדוֹלָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִה־נָּזַאת עָשִׂיתָ כִּי־יִדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלְּפָנָי יְהוָה הוּא בָרוּחַ כִּי הִגִּיד לָהֶם:

(יא) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִה־נַּעֲשֶׂה לָּךְ וַיִּשְׁתַּק הַיָּם מִעֲלֵינוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר:

(יב) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׂאוּנִי וְהִטִּילְנִי אֶל־הַיָּם וַיִּשְׁתַּק הַיָּם מִעֲלֵיכֶם כִּי יוֹדַע אֲנִי כִּי בְשָׁלִי הִסְעָר הַגָּדוֹל הַזֶּה עֲלֵיכֶם:

(יג) וַיַּחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהַשִּׁיב אֶל־הַיַּבָּשָׁה וְלֹא יָכְלוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר עֲלֵיהֶם:

(יד) וַיִּקְרָאוּ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ אָנְהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נִאֲבֹדָה בְּנַפְשׁ הָאִישׁ הַזֶּה וְאֶל־תַּתֵּן עָלֵינוּ דָם נָקִיא כִּי־אַתָּה יְהוָה כַּאֲשֶׁר חָפְצָתָ עָשִׂיתָ:

(טו) וַיִּשְׂאוּ אֶת־יוֹנָה וַיַּטְלֵהוּ אֶל־הַיָּם וַיַּעֲמֵד הַיָּם מִזְעָפוֹ:

(טז) וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יְרָאָה גְדוֹלָה אֶת־יְהוָה וַיִּזְבְּחוּ־זֶבַח לַיהוָה וַיִּדְרוּ נְדָרִים:

יונה ב'

(א) וַיִּמַן יְהוָה דָּג גָּדוֹל לְבָלַע אֶת־יוֹנָה וַיְהִי יוֹנָה בְּמִעֵי הַדָּג שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלֹת:

(2) Jonah prayed to the ETERNAL his God from the belly of the fish.

(3) He said: In my trouble I called to GOD, Who answered me; From the belly of Sheol I cried out, And You heard my voice.

(4) You cast me into the depths, Into the heart of the sea, The floods engulfed me; All Your breakers and billows Swept over me.

(5) I thought I was driven away Out of Your sight: Would I ever gaze again Upon Your holy temple?

(6) The waters closed in over me, The deep engulfed me. Weeds twined around my head.

(7) I sank to the base of the mountains; The bars of the earth closed upon me forever. Yet You brought my life up from the pit, My ETERNAL God!

(8) When my life was ebbing away, I called GOD to mind; And my prayer came before You, Into Your holy temple.

(9) They who cling to empty folly Forsake their own welfare,

(10) But I, with loud thanksgiving, Will sacrifice to You; What I have vowed I will perform. Deliverance is GOD's!

(11) GOD commanded the fish, and it spewed Jonah out upon dry land.

Jonah 3

(1) The word of GOD came to Jonah a second time:

(2) "Go at once to Nineveh, that great city, and proclaim to it what I tell you."

(ב) ויתפלל יונה אל־יהוה אלהיו ממעי הדגה:

(ג) ויאמר קראתי מצרה לי אל־יהוה ויענני מבטן שאול שועתי שמעת קולי:

(ד) ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר סבבני כל־משפריה וגליה עלי עברו:

(ה) ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אה אוסרף להביט אל־היכל קדשך:

(ו) אפפוני מים עד־נפש תהום סבבני סוף חבוש לראשי:

(ז) לקצבי הרים ירדתי הארץ ברתיה בעדי לעולם ותעל משחת תני יהנה אלהי:

(ח) בהתעטף עלי נפשי את־יהוה זכרתי ותבוא אליה תפלתי אל־היכל קדשך:

(ט) משמרים הבלי־שוא חסדם יעזבו:

(י) ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נזרתי אשלמה ישועתה ליהוה: {פ}

(יא) ויאמר יהוה לדג ויקא את־יונה אל־היבשה: {ס}

יונה ג'

(א) ויהי דבר־יהוה אל־יונה שנית לאמר:

(ב) קום לך אל־נינוה העיר הגדולה וקרא אליה את־הקריאה אשר אנכי דבר אליה:

(3) Jonah went at once to Nineveh in accordance with GOD's command. Nineveh was an enormously large city a three days' walk across.

(4) Jonah started out and made his way into the city the distance of one day's walk, and proclaimed: "Forty days more, and Nineveh shall be overthrown!"

(5) The people of Nineveh believed God. They proclaimed a fast, and great and small alike put on sackcloth.

(6) When the news reached the king of Nineveh, he rose from his throne, took off his robe, put on sackcloth, and sat in ashes.

(7) And he had the word cried through Nineveh: "By decree of the king and his nobles: No human or animal—of flock or herd—shall taste anything! They shall not graze, and they shall not drink water!

(8) They shall be covered with sackcloth—human and animal—and shall cry mightily to God. Let everyone turn back from their own evil ways and from the injustice of which they are guilty.

(9) Who knows but that God may turn and relent? [God] may turn back from wrathfulness, so that we do not perish."

(10) God saw what they did, how they were turning back from their evil ways. And God renounced the punishment that had been planned for them, and did not carry it out.

(ג) וַיֵּקָם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל־נִינְוָה כַּדְּבַר יְהוָה וַנִּינְוָה הִיְתָה עִיר־גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים מִהַלְךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים:

(ד) וַיֵּחַל יוֹנָה לְבוֹא בְעִיר מִהַלְךְ יוֹם אֶחָד וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וַנִּינְוָה נִהְפָּקֶת:

(ה) וַיֵּאֱמִינוּ אַנְשֵׁי נִינְוָה בְּאֱלֹהִים וַיִּקְרְאוּ־צוֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים מְגֹדוֹלָם וְעַד־קִטְנָם:

(ו) וַיִּגַע הַדְּבַר אֶל־מֶלֶךְ נִינְוָה וַיִּקָּם מִכִּסְאוֹ וַיַּעֲבֵר אֶדְרֵתוֹ מֵעֲלָיו וַיִּכַּס שָׂק וַיֵּשֶׁב עַל־הָאָפֶר:

(ז) וַיִּזְעַק וַיֹּאמֶר בְּנִינְוָה מִטַּעַם הַמֶּלֶךְ וּגְדָלָיו לֵאמֹר הָאֲדָם וְהַבְּהֵמָה הַבְּקָר וְהַצֹּאן אֶל־יִטְעֲמוּ מֵאוֹמָה אֶל־יָרְעוּ וַיָּמִים אֶל־שָׁתוּ:

(ח) וַיִּתְכַּסּוּ שָׂקִים הָאֲדָם וְהַבְּהֵמָה וַיִּקְרְאוּ אֶל־אֱלֹהִים בְּחֻזְקָה וַיֵּשְׁבוּ אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הָרָעָה וּמִזִּמְתָּם אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם:

(ט) מִי־יֹדַע יָשׁוּב וְנָחַם הָאֱלֹהִים וְשָׁב מִחֲרוֹן אַפּוֹ וְלֹא נֹאבֵד:

(י) וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֵׂיהֶם כִּי־שָׁבוּ מִדְּרָכָם הָרָעָה וַיִּנָּחֵם הָאֱלֹהִים עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר־דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת־לָהֶם וְלֹא עָשָׂה:

Jonah 4

(1) This displeased Jonah greatly, and he was grieved.

(2) He prayed to GOD, saying, “O ETERNAL One! Isn’t this just what I said when I was still in my own country?

That is why I fled beforehand to Tarshish. For I know that You are a compassionate and gracious God, slow to anger, abounding in kindness, renouncing punishment.

(3) Please, ETERNAL One, take my life, for I would rather die than live.”

(4) GOD replied, “Are you that deeply grieved?”

(5) Now Jonah had left the city and found a place east of the city. He made a booth there and sat under it in the shade, until he should see what happened to the city.

(6) The ETERNAL God provided a ricinus plant, which grew up over Jonah, to provide shade for his head and save him from discomfort. Jonah was very happy about the plant.

(7) But the next day at dawn God provided a worm, which attacked the plant so that it withered.

(8) And when the sun rose, God provided a sultry east wind; the sun beat down on Jonah’s head, and he became faint. He begged for death, saying, “I would rather die than live.”

(9) Then God said to Jonah, “Are you so deeply grieved about the plant?” “Yes,” he replied, “so deeply that I want to die.”

יונה ד'

(א) וַיִּרַע אֶל-יְהוָה רַעַה גְדוֹלָה וַיִּחַר לוֹ:

(ב) וַיִּתְפַּלֵּל אֶל-יְהוָה וַיֹּאמֶר אָנֹכָה יְהוָה הַלּוֹא-יָנָה דְבָרִי עַד-הַיּוֹתִי עַל-אֲדָמָתִי עַל-כֵּן קָנַחְתִּי לְבָרֶחַ תַּרְשִׁישָׁה כִּי יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי-חַנּוּן וְרַחוּם אַרְרָא אִפְיָם וְרַב-חֶסֶד וְנָחָם עַל-הַרַעַה:

(ג) וַעֲתָה יְהוָה קַח-נָא אֶת-נַפְשִׁי מִמֶּנִּי כִּי טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי: {פ}

(ד) וַיֹּאמֶר יְהוָה הַהֵיטֵב תָּרַח לָךְ:

(ה) וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן-הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקֶּדֶם לְעִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שָׁם סֹפֶה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ בְּצֹל עֵד אֲשֶׁר יִרְאֶה מֵה-יְהִינָה בְּעִיר:

(ו) וַיִּמְן יְהוָה אֱלֹהִים קִיקְיֹן וַיַּעַל וַיַּעַל לְיוֹנָה לְהַיֹּת צֶלַע לְרֹאשׁוֹ לְהַצִּיל לוֹ מִרַעַתוֹ וַיִּשְׂמַח יוֹנָה עַל-הַקִּיקְיֹן שִׁמְחָה גְדוֹלָה:

(ז) וַיִּמְן הָאֱלֹהִים תּוֹלַעַת בַּעֲלֹת הַשָּׁחַר לְמַחַרַת וַתֵּךְ אֶת-הַקִּיקְיֹן וַיִּבָּשׁ:

(ח) וַיְהִי וַיִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּמְן אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים חַרִּישִׁית וַתֵּךְ הַשֶּׁמֶשׁ עַל-רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְעַלְּף וַיִּשְׁאַל אֶת-נַפְשׁוֹ לָמוֹת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי:

(ט) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-יוֹנָה הַהֵיטֵב תָּרַח לָךְ עַל-הַקִּיקְיֹן וַיֹּאמֶר הֵיטֵב תָּרַח-לִי עַד-מָוֹת:

(10) Then GOD said: “You cared about the plant, which you did not work for and which you did not grow, which appeared overnight and perished overnight.

(11) And should not I care about Nineveh, that great city, in which there are more than a hundred and twenty thousand persons who do not yet know their right hand from their left, and many animals as well!”

(י) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵתָּה חֲסַתְּ עַל־הַקִּיקַיִּוֹן אֲשֶׁר
לֹא־עָמְלָתָּ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתָּו שָׁבוֹן־לַיְלָה הָיָה וּבּוֹר־לַיְלָה
אָבָד:

(יא) וַאֲנִי לֹא אֲחֹס עַל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר
יִשְׁכְּבָהּ הָרַבִּיּוֹת מִנְּשֹׂתַיִם־עֹשְׂוֹתָהּ רַבּוֹ אֵלֶם אֲשֶׁר
לֹא־יָדָע בֵּין־יְמִינּוֹ לְשִׁמְאֹלוֹ וּבִהֲמָהּ רֶבֶה: